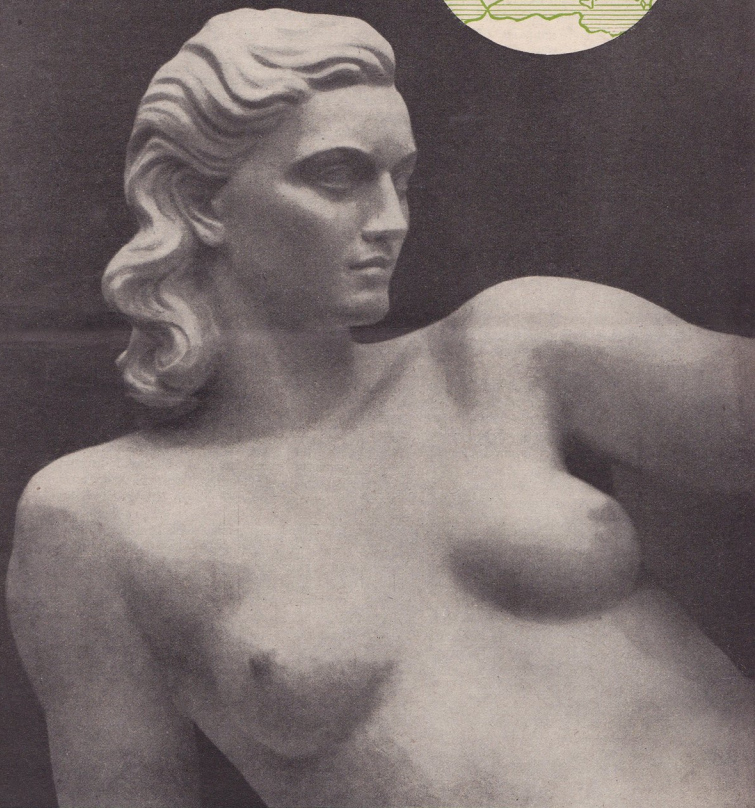

Цена 3 лева.
Für Deutschland
40 Pf.

Източната граница на европейската култура

отъ Ханс Хайнрих Шедеръ

Преди осемъ години единъ германски историкъ писа за „мѣстцата се източна граница на Европа“ и обърна внимание върху опасността, която постоянно се е появявала въ историята на последнитъ три хилядолѣтия, заплашвайки откъмъ азиатския изтокъ всичко, което се нарича европейска свобода, редъ и култура. Той направи общъ исторически прегледъ на събитията до победата при Таненбергъ въ 1914 година, която изглежда да бѣ образувала една здрава бариера срещу тази опасност, една бариера, която устоя и на большевишката революция отъ 1917 г. и на безсмисленото ново устройство на източната частъ на срѣдна Европа, съ което се целѣше само овѣковѣчаване обкръжаването на Германия. Отъ тукъ изхожда първото настойчиво напомняне до западнитъ народи, да се сплотятъ срещу новитъ заплахи откъмъ изтокъ.

Отъ тогава насамъ тази опасностъ става все по-голъма; днесъ тя призовава на решителна борба обединенитъ отбранителни сили на Запада, подъ водителството на Германия. Въ подобна епоха добре ще е и за непрофесионалниятъ историкъ да прозре голѣмитъ свѣтовно-исторически причини, които се криятъ задъ бунта на большевизма срещу Европа.

Това което днесъ се нарича большевизмъ, нѣкога се наричаше хуни, авари, монголи. Ние знаемъ, че Европа е придобила своята единностъ не само чрезъ създаването на една обща култура, но и чрезъ народностното обособяване на така нареченитъ индоевропейци, т. е. германци, романи, славяни, келти и т. н. Тѣзи народи започнаха да проникватъ въ цѣла Европа преди повече отъ четири хиляди години и да се затвърдяватъ въ така придобититъ селищни и културни пространства чрезъ съответни пристѣпи, достигащи до предна и срѣдна Азия. Тѣ поставиха началото на голѣмитъ движения, които можемъ да проследимъ отъ предисторическо време до походитъ на норманитъ и викингитъ преди хиляда години, дори до морскитъ пѣтешествия по всички морета на откривателитъ, съ които преди 400 години започна нова епоха въ свѣтовната история.

Но съ тѣхъ, особено отъ последнитъ две хиляди години насамъ, се намиратъ въ борба племената на азиатскитъ степи отъ Каспийско

море и Аралското езеро чакъ до Манджурия. Отъ тукъ се появиха хунитъ, които въ четвъртото столѣтие отъ нашето лѣточисление разгромиха първото германско царство, царството на готитъ, което тогава владѣше голѣма частъ отъ Русия, проникнаха до Франция и Италия и раздвижиха цѣлия източно-германски свѣтъ. Тѣ бѣха последвани отъ аваритъ, владичеството на които върхви въ бедствие славянскитъ племена отъ 6-о столѣтие насамъ, и заплахата отъ които бѣ сломена едва отъ Карлъ Велики. Голѣмата турска империя отъ 6-о столѣтие, която скоро се разпадна на две части — източна и западна но въ края на 8-о столѣтие наново се обедини, изнесе своитъ западни предни позиции чакъ до Волга. Тукъ се появи въ късо време самостоятелното царство на хазаритъ, въ северната частъ на което влизаше държавата на волжскитъ българи. Докато въ 10-о столѣтие хазаритъ бѣха смъртно засегнати отъ руситъ подъ водителството на Светославъ, произхождащиятъ отъ норманска кръвъ владетель на Киевъ, волжскитъ българи се запазиха до 13-о столѣтие и бѣха пометени едва отъ бѣсния натискъ на нахлулитъ сѣщо така отъ източнитъ степи монголи.

Отъ 7-о столѣтие насамъ, единственото голѣмо народно-религиозно движение, което предна Азия излъчи отъ себе си, съ завоевателнитъ походи на миналитъ въ Ислама араби, успѣ да обнови на съвършено друга народностно-културна база обширната свѣтовна империя, съставена отъ голѣмитъ притоци на народности маси отъ централна Азия, и простираща се отъ Индия до Нилъ и нататкъ, която нѣкога бѣ създадена отъ арийскитъ перси и която доведенитъ отъ Александъръ гърци въ Азия, и по-късно римлянитъ, искаха да запазятъ за индоевропеизма поне въ нейната западна частъ. Единъ отъ източнитъ степни народи, турскитъ народъ, намѣри достѣпъ въ халифата по съвършено сѣщия начинъ, по който столѣтието преди това германцитъ намѣриха въ Западната Римска Империя. Отначало тѣ идваха като откупени за военна служба военнопленници и като желани наемници, следъ това се издигаха до горни и виши офицерски служби, преминаваха въ управлението на страната и си

осигуряваха водителско място в повечето откъснати държави, на каквито се разпадна халифатът. В края на хилядолетието от настоящата ера турците имаха вече неоспоримото политико-военно водителство в ислямския свят. Свързаните с тежки жертви, но политически безрезултатни за Европа опити на епохата на крестоносците, да поставят пак както някога крак върху предно-азиатските земи, окрилиха само възхода на турците, които под формата на държава на османите се изправиха като ислямска сила срещу Европа. От 16-о столетие до края на 17-о столетие османите представляваха най-силната опасност за Европа, в защита срещу която германизма от югоизтока изигра тъй блестящо своята историческа роля. Но като носители на ислямската култура, развитието на която спрѣха от една страна, като от друга страна се приобщиха напълно към богатите ѝ плодове, османите застъпваха идеи за държава, култура и нрави, които имаха общи корени с тези на западното сръбнеславянство. За жителите на азиатските степи, ислямската култура служеше като един вид примамка, в която нахлуващите от далечния изток сили се разбиваха или се настаняваха.

От особена важност е да се подчертае, че подобна примамка не съществуваше за ония номади на изтока, които нахлуваха от вътрешността на Азия непосредствено в източна и сръдна Европа.

По времето, когато се появиха държавите на хазарите и на волжките българи в източна Русия, никаква част от руското пространство не бѣ още включена в европейската култура. Въ 9-о столетие биде основана Киевската държава от шведските варяги, които поради малобройността си бързо се претописа в компактният славянски племена. Ако тази държава търсеше още в

самото начало да си създаде връзка с Цариград и с Източната Римска Империя и да я закрепи в следващото столетие чрез приемане на християнството, то ръководни начала за това бѣха на първо място все пак политически и стопански съображения. Въ сжидност тя още в самото начало се показва сжщо така силно повлияна от първообраза на съседната ѝ, въ последствие от нея завладѣна, държава на хазарите, и сѣ това от типа на държавното устройство на източните номади, чиято главна цел е осигуряване завладѣването на търговски пътища и търговски градове, без оглед на останалото население на владените земи, особено на селското население.

Към това се прибавя и обстоятелството, че вече въ 10-о и особено въ 11-о столетие пътищата от Киев към Черно море, към Дунава и към Цариград биваха постоянно прекъсвани от появяването на нови източни племена въ южно-руските степи. Когато въ 12-о столетие, след залѣзването на Киев, се появиха руските държави на североизток, между Волга и Ока, тяхният възход се обуславяше въ значителна степен от благоприятното положение, създадено от търговските пътища между Балтийско море и Новгород от една страна, и от държавата на волжките българи и на намиращите се въ търговски връзки с нея ориенталски страни, от друга. Наистина, по това време националното съзнание на русизма намираше опора главно въ откъснатата от Цариградската патриаршия църква. Но тя ставаше

*Напредващата западно
от Донъ пехота*

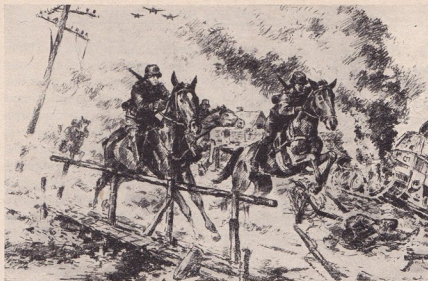

Foto: Lorenz

По разчистения от щукитъ пътъ

все повече и повече сръдство за власт въ ржцетъ на автократичнитъ велики князе на Москва: и тя окончателно стана това, следъ като въ 1721 година Петъръ Велики отстрани патриарха и създаде Великия Синодъ като чисто държавна институция.

Монголското владичество, което въ 13-о столѣтие се разпротрѣ надъ цѣла Русия, до Дуна и Днестръ и, основанитъ отъ което държави въ Казанъ и Астраханъ — наследили държавитъ на волжскитъ българи и на хазаритъ — бѣха покорени отъ Москва едва въ 16-о столѣтие, не означава следователно въ никакъвъ случай прежъсването на нѣкаква връзка между Русия и Европа, която да е била наново възстановявана следъ неговото преустановяване. Русия е принадлежала къмъ Европа въ предмонголско време толкова малко, колкото и нѣкога следъ това, и съ своето въздействие върху оформяването на руската държава и на руснака въобще, монголитъ монаха да потвърдятъ и затвърдятъ само това, което предшествувашитъ столѣтия бѣха вече направили за ориентирането на русизма къмъ изтокъ. Руската история отъ началото на монголската епоха е история на както конвулсивнитъ, така и напразни опити, да се мобилизиратъ въ Европа онѣзи сили, които държавитъ и народитъ въ Европа биха могли да използватъ за себе си. Същевременно тя подчертава на всѣка стъпка безплоднитъ усилия, да се поставятъ на служба въ Русия германски държавници, офицери, чиновници, изследователи и учители отъ една страна и за-

найтчи и селяни, отъ друга, безъ нѣкаква връзка съ германското имъ отечество. Това което тѣ сж дали отъ себе си е било въ най-добрия случай отъ полза само за русизма, като сж го засилили въ борбата му срещу Европа.

Европа не е тамъ, където е Русия. Ако отъ друга страна си зададемъ въпроса, кой бѣ и е въ състояние да брани Европа и границитъ на нейната култура срещу разбойническитъ и разрушителни сили на изтока, то това не бѣха още старитъ индое-

вропейци, които постоянно вливаха нови струи благородна кръвъ въ азиатския изтокъ, а сжко така не и по-къснитъ германи, които въ началото на сръднитъ вѣкове направиха възможно проникването до Елба, до Заалъ, до Майнъ и до горното течение на Дунава, чрезъ сждбоносното изоставяне на германския изтокъ въ ржцетъ на славянството и на племената отъ вътрешността на азиатскитъ степи. Едва германцитъ се явиха като защитници и гарантѣ на източната граница на европейската култура. Това стана чрезъ най-голтмото събитие въ историята на германския народъ отъ сръдновѣковието: чрезъ колонизирането на германския изтокъ, което започна съ основаването на областитъ отъ Холщайнъ до източнитъ Алпи подъ Карлъ Велики, продължи съ преминаването на германски селяни и граждани отвъдъ Елба, Одеръ и Висла и достигна върха си въ голтмитъ политико-стопански предприятия на германския Рипарски Орденъ и германската Ханза, за да спре и намѣри своя упадъкъ следъ разгрома на германската империя, съ изчезването на която колонизаторитъ загубиха политическата и морална опора на своето дѣло.

Въ борбата за европейската източна граница винаги се е касало и се касае до защита на свободата на човѣка, тъй както тя е очертана отъ германскитъ колонизатори на изтока отъ сръдновѣковието: защита на човѣка, който се е преселилъ тамъ, да осигури запазването на западната култура срещу постоянно нахлуващитъ отъ изтокъ сили.

БОРБАТА СРЕЩУ БОЛШЕВИЗМА БЪ НЕИЗБЪЖНА

Ако Адолф Хитлер преди една година взе историческото решение да отблъсне надвесилата се болшевишка опасност надъ Европа и съ това да спаси европейската култура, то това решение се оправда от хода на събитията по такъв начин, какъвто малцина можеха да предвидят. Също и грамадните болшевишки военни съоръжения, които бяха направени безвредни от германските и съюзнически войски, още въ първите месеци на похода, дават възможност да се предчувствува страшната опасност, която въ моментъ, избран от носителитъ на свѣтовната революция, би нахлула съ неопишуема яростъ въ Европа.

Първоначалното направление на болшевишкото настѣпление и неговата първа целъ бяха предварително известни. Унищожаването на балтийскитъ държави доказа, че за Москва нѣмаше резултати на части и че ако по начало се искаха само бази и на договорнитъ партньори се усигуряваше „самостоятелностъ и свободенъ животъ“, смисълътъ на такива обещания бѣ да не бждатъ изпълнени, за да може жертвата по-лесно да бжде хваната и ликвидирана.

Начинътъ, по който бѣ нападната Финландия — обстрелване на съветскитъ войски отъ собствената имъ артилерия и лѣката, че се касаело за финландско нападение — бѣ

безспорно доказателство за подлия начинъ, по който болшевизмътъ обявява война.

Също и за Германия презъ месецитъ преди 22. 6. 1941 г. бѣха на лице доста съмнителни симптоми относно предстоящитъ съветски нападения. Още при посещението на Молотовъ въ Берлинъ, стана явно безмѣрното честолюбие на болшевикитъ. Искането Дарданелитъ да останатъ подъ съветски надзоръ, бѣ предявено по най-недвусмисленъ начинъ. Настояването да се отстъпятъ български бази на съветскитъ войски, което трѣбваше да стане по балтийския примѣръ, показваше, какво трѣбваше да следва. Откритото предложение за защита на Югославия, непосредствено следъ като тази страна сключва договорнитъ си отношения съ Германия и Италия, бѣ поводъ да се откриятъ най-сетне намѣренията на Сталинъ. Коварството си: да нападне Германия задъ гърба ѝ, когато тя се намира въ борба срещу Англия. Това, което се установи презъ сегашнитъ бойни дни въ съветскитъ области, показва очевидно, за какво се е готвилъ Съветскиятъ съюзъ: да нахлуде въ Европа, да я изпепели и да издигне знамето на анархията. Войната на Европа срещу болшевизма бѣ не само неизбежна. Тя предотврати катастрофата на нейния континентъ и затова ще остане въ историята като единъ великъ походъ за спасението на Европа отъ най-крѣвожадния ѝ врагъ. B. C.

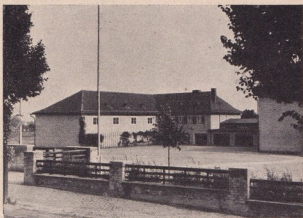
Тѣй падна Севастополъ

Foto: Atlantis

УСТРОЙСТВО НА СЕЛОТО

от Викторъ Каркъ

Още отъ началото на мартъ 1940г. Германската националсоциалистическа работническа партия изрази своето становище къмъ селския народъ и земеделското стопанство съ единъ позивъ, въ който се казва, че основенъ стълбъ на националсоциалистическата политика е запазването на едно жизнеспособно селячество, което и по численостъ е достатъчно силно за да издържа естествения здравъ народенъ приръстъ отъ засилването и увеличаването на селското състояние чрезъ оформянето на едно ново, миролюбиво обединено и самосъзнато германско селячество, отъ което зависи силата и бъдещето на нацията. Това изискване отговаря на съзнанието, че една държава, която почива върху широка

Модерна селска къща съ дворъ

селска основа, устоява най-добре на всички социални, политически и стопански нужди. Селският народъ е главенъ носителъ на наследеното народно и племенно здраве, свентъ изворъ на нацията и гръбнакъ на отбранителната ѝ сила.

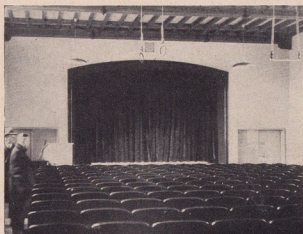
Нови насоки

Следъ поемане на властта отъ националсоциализма започна модерното заселищно строителство съ огледъ да се създадатъ условия за увеличаване и закрепване на занемареното до тогава германско селячество. Чрезъ оповестения на 14 юли 1933 г. законъ за новосъздаване на германско единно селячество, устройването на новитъ селища се обяви за държавна задача и се постави непосредствено подъ ведомството на Министерството по прехраната. За образуването на нови поселища се избиратъ особено годни селски семейства, които отговарятъ на националсоциалистическото схващане за чистотата на кръвта и земята, изразено и обосновано въ революционенъ списъкъ отъ Валтеръ Доре, като условие за живота на заседнало здраво и творческо селячество. Образованитъ по този начинъ нови селски стопанства, най-напредъ въ пространството източно отъ Елба, а сетне и въ останалитъ части на Райха, както и голѣмиятъ брой увеличени и засилени дребни земеделски стопанства допринасятъ извънъ това съществено за спирането или ограничението на бѣгството отъ селото като една отъ най-голѣмитъ опасности за органическата сила и племенното съзнание на една нация. Презъ годинитъ 1933—39 бидоха образувани въ цѣлата територия на Райха 21,206 селски стопанства върху 346,000 хектара повърхностъ. Разширени бѣха 17,116 дребни земеделски стопанства чрезъ прибавка на земя въ размѣръ 140,000 хектара и при това многократно доведени до голѣмината на така нареченитъ наследствени стопанства (125 хектара едно земеделско стопанство).

Закупени бѣха други 100,000 хектара, които се намиратъ вече въ ржцетъ на специалнитъ дружества за заселване, за да бѣждатъ раздадени презъ следнитъ години на нови селяни. Надъ 30 на сто

Детска градина съ спортни игрище въ Биркенфелдъ (Тюрингенъ)

Салонъ за гимнастически игри

от новите селски стопанства сж дадени на земеделски работници, на чиновници по земеделско-стопанските служби и на селски занаятчии, а останалите дворове — на млади селяни.

Всички тия нови селски семейства сж подложени на подборъ, за да се стопанисват имотите здраво, а съ това е направена услуга не само тъмъ, но и на цялото стопанство. Закупената земя бѣше собственост на такива едри земеделски стопанства, които бѣха отрупани съ дългове или по най-различни причини не отговаряха на стопанските изисквания. Особено мѣсто заеха и акциите за преселване, пропализации отъ индустриалните съоръжения въ рамките на четиригодишния планъ или от новите държавни автомобилни пътища и укрепените военни постройки. Така за петъ години бѣха преселени 30 хиляди души, и то отъ 140 селища изцѣло и 2,256 селища отчасти. Засегнати бѣха 5,600 имоти, така че трѣбваше да бъдатъ поставени на разположение надъ 120 хиляди хектара за задоволяване на исканията. Това повобообразуване на наследствени имоти и ново уреждане на граничните области сж преди всичко народности, а следъ това земеделско стопански задачи; покрай това, обаче, трѣбваше да се разрешатъ технически, стопански и културни проблеми отъ голѣмъ обемъ въ връзка съ направата на жилища и стопански постройки. Ако въ разните области трѣбваше да живѣе вътрешно и външно укрепна селски народъ, то трѣбваше да се разреши едно предусловие — че именно селските имоти, жилищата за цѣлия селски народъ и селата да сж целесъобразно устроени и да стоятъ на високо стопанско и културно ниво.

Животътъ на село е по-малко романтиченъ, отколкото естествено, работата наистина интересна, но и съвсемъ тежка. Старите селски дворове сж въ основата си вѣрно огледало на селските жазнени обичаи и културни схващания. Тѣ, обаче, не винаги отговарятъ на днешните изисквания. Не може да се премѣчи, че и въ Германия традицията и реал-

Такавъ „модерен“ начинъ на реклами трѣбва да изчезне отъ селата

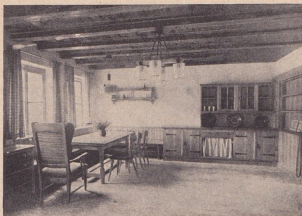
ните нужди на нашето време се борятъ въ областта на новата земеделскостопанска архитектура. Чрезъ нови строителни мѣри отъ огроменъ размѣръ се цели да се създадатъ предпоставките, щото селскиятъ народъ да може да изпълни тежките си задължения сега и въ бъдеще. За селяните трѣбва да се създадатъ жизнеспособни стопанства и същевременно просторни, свѣтли и удобни, отговарящи на днешните изисквания жилища. Освенъ това, селянинътъ трѣбва да има възможностъ да участвува въ новите постижения на времето и въ здравия напредѣтъ. Той напредѣтъ не е равнозначенъ съ мода, той не се осъществява само въ механизирането и изключително въ стремението за мъртва целесъобразностъ.

Земеделското стопанство се намира въ особено положение, що се отнася до използването на постройки. Селянинъ, който въ повечето случаи жъне само веднажъ въ годината, трѣбва да прибере въ своите плевни сравнително голѣми количества и малопени продукти; той отглежда добитѣка при голѣми рискове и съ тежъкъ трудъ и едва следъ години може да го продаде. Строителниятъ капиталъ се явява извънредно обремененъ, поради което трѣбва да се внимава, разносните да не ставатъ твърде високи. По-нататътъ: макаръ селянинътъ да стои на предно мѣсто при всички кроежи, той фактъ не бива да доведе до положението да се вложатъ за жилище толкова строителенъ капиталъ колкото или дори повече отколкото за стопанските постройки. Едно добро отношение е 1 : 2. Ако, значи, една постройка струва 60 хиляди марки, би било недобре да изразходватъ 30 хиляди марки за стопански постройки. Въ земеделски страни, като Холандия, Швеция и Дания, това отношение е дори 1 : 3, т. е. влага се една четвъртъ за жилищни нужди и три четвърти за стопанските постройки.

И при направата на селски жилища и стопански постройки целта е да се стигне до стандартни отношения и постройки. Още по времето на Фридрихъ Велики бѣха известни стандартни типове, както и въ по-голѣми заселени области на миналото. Естествено, не се иска съ това създаване на

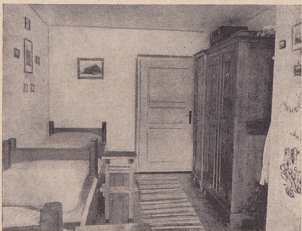
Пожарната команда въ Остригинецъ

Стая за закуска

Столова

Спалня

типов селски дворъ или дори земеделско стопанство — фабрика, но все пакъ една по-голяма опростеност и уеднаквеност е необходима. Занаятчийската качествена работа при строенето трѣбва на всѣки случай да се поощрява, занаятчийската традиция трѣбва да процъфти наново.

Трудовата общностъ за насърчение на земеделско-стопанското строително дѣло при Министерството по прехраната даде общи архитектурни насоки за изработване на плановетѣ, които чрезъ правилно строене опростяватъ стопанството и правятъ селския животъ по-лесъ. Ето нѣкои отъ даденитѣ насоки:

1. Помѣщения, които сѣ необходими за всѣкъдневната работа, трѣбва да се подредятъ въ поземния етажъ. Къмъ тяхъ принадлежатъ по една спалня за родителитѣ и децата, жилищна и стопанска кухня, още една спалня или помѣщение за отмора, единъ зимникъ. Особено внимание трѣбва да се обърне на разположението на спалнитѣ помѣщения.

2. Водоснабдяването трѣбва да бѣде тъй гълно, че водата да се получава въ съответното помѣщение.

3. Отоплението трѣбва да се устрои споредъ новитѣ технически постижения, преди всичко да се предпочитатъ централното отопление. Практиката трѣбва да покаже, дали сѣ за предпочитане централно или водно отопление или друго.

4. Въ всѣки новъ селски дворъ и въ всѣко село трѣбва да има електричество и електрическа енергия. Още при направата на разнитѣ постройки трѣбва да се вземе подъ внимание това изискване.

5. При самото построяване трѣбва да се оставятъ мѣста въ стѣнитѣ за гардероби и др.

Украса на селото

Съ прѣрѣста на населението и съ стопанското закрепване, нуждитъ на селото се увеличаватъ. Това обстоятелство се взима подъ внимание при изработване на архитектурнитѣ планове, напримѣръ, за създаване на общи постройки за занаяти, търговия и свободни професии. Връзката между постройкитѣ и същевременно украсата на селото се постига съ засаждения на растения и създаване на ландшафтни образи. Двороветѣ по възможностъ трѣбва да бждатъ обърнати съ лице къмъ сръдната на селото, при което мѣстнитѣ условия сѣ отъ решителенъ характеръ.

Постройкитѣ за политическото, социално и културно възпитание на селския народъ се издигатъ при самото архитектурно и общо устройство на селото. Обществени постройки, като общъ тържественъ домъ, домъ за Хитлеровата младежъ, училище и общинскитѣ постройки се подреджатъ въ центъра на селото, на едно мѣсто, или по дължината на открититѣ мѣста въ селото — тѣ даватъ ценни възможности за украса на ядрата на селото и неговото външно органическо единство.

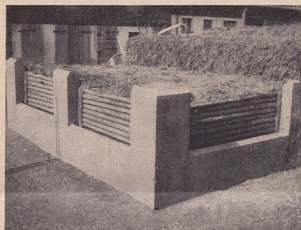
Селата трѣбва да иматъ благоприятна съобщителна връзка, но не бива да лежатъ на главнитѣ съобщителни линии. Тѣ трѣбва да лежатъ въ лѣво или въ дѣсно отъ главнитѣ съобщителни линии, но

Подслонъ за коли

Селски дворъ

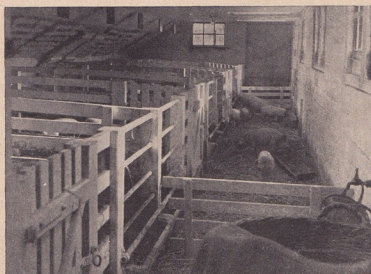

Модерно торичце

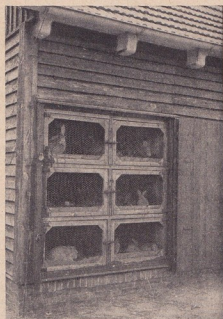
не и лѣво и вѣ дѣсно. За да може да се обезпечи благоприятна съобщителна връзка, селата трѣбва да се намиратъ въ удобни пжтища. Особено

значение иматъ за украсата на селото дърветата и растенията. Тѣ не бива да се пренежаватъ единствено по добива отъ тѣхъ, не като съставни части на ландшафта. Гориститѣ и ливадни области и отдѣлни дървета задържатъ не само надпочвената вода, но смекчаватъ опасността отъ измръзване и вѣтрове, насърчаватъ размразяването и предотвратяватъ изтощението на почвата. Тукъ се съчетаватъ красотата и ползата.

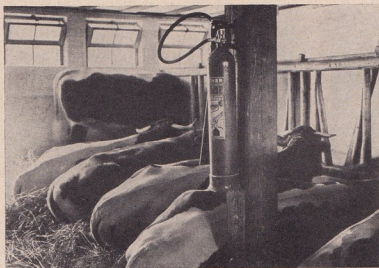
Селянинитѣ въ Германия се радва на заслужено внимание и зачитане, неговата дейностъ и трудъ се ценятъ високо. Затова му се създаватъ всички предпоставки. За да може да изпълни своята задача, тѣй важна за живота на нацията и нейната сила, ржководнитѣ германски служби правятъ всички

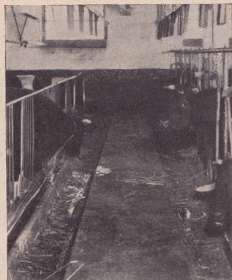
Модеренъ свинарникъ

Образцови клетки за отглеждане на питоми зайци

Модерен оборъ

Модерни ясли

възможно, за да осъществят своята здравна политика към селяните и селото, защото народът без селяни е народ без кръв. Адолф Хитлер не веднаж е заявявал, че германският народ или ще стане единъ селски народъ, или ще загине.

Въ селячеството се крият вѣчни животворни сили, които облъхватъ нацията съ дъха на неуморимъ, свежъ, първиченъ духъ.

Въ Нова Европа тази истина ще стане девизъ на революцията на народностното възраждане.

НАРОДНА МЕДИЦИНА И НАУКА

Въ последните десетилѣтия особено много се говори въ нѣкои страни за така наречената „криза въ медицината“. Изпаса се, че лѣкаритѣ, чрезъ префинеността на познанията си въ своята специалностъ и своитѣ теории за болестта на страдащия, сж загубили отъ очитѣ си пкти, който води къмъ душата на болника. За това лѣкаритѣ били сами виновни, заедто сръдъ широкитѣ народни маси си е пробила пктъ вѣрата въ преданията и дори въ шарлатанската медицина. Олитни лѣкари, като напримѣръ известниятъ изследователъ на болестта „Ракъ“ Линк и хирургътъ Биръ раздрусаха свѣстѣта на лѣкарското съсловие и обърнаха внимание на това, че трѣбва да се признае отъ лѣкаритѣ и научната медицина доброто въ народната медицина и така нареченото природно лѣчение.

Въ името на една социална медицина и въставоявяване довѣрието въ научно образования лѣкарь, германското здравно държавно ръководство си е поставило за цель да изглади спора между народната

и научна медицина и да съедини различните течения на лѣчезнанието въ една по-висша и единна служба. Това е почти извършено въ Германия чрезъ законни мѣрки и умѣло и педагогично поучаване, което пронизва не само между широкитѣ народни маси, но и сръдъ лѣкарското съсловие.

Научната медицина си бѣ поставила за задача да изучи коренно знанията на народната медицина и да изследва ползата ѝ. Нѣкои лѣкари установиха, че много отъ прилаганитѣ отъ тѣхъ начини на лѣкуване били познати доста отдавна при народното лѣчение, само че тия начини били често пкти не добре разбираани и не до тамъ правилно прилагани.

Дигиталис, напримѣръ, е едно лѣкарство противъ сърдечна болестъ, което се произвежда въ аптекарската индустрия и се прилага отъ всички лѣкари въ свѣта. Това лѣчебно сръдство било открито отъ единъ лѣкарь, който го намѣрилъ въ кошницата на една билкостъберачка. Споредъ едно

разпространено всрѣдъ народа повѣрие, това лѣкарство, произвеждано отъ едно растение, действува противъ водна болестъ. При по-обстойно наблюдение, обаче, се оказало, че то е и отрова, която може да се предписва, въ ограничено количество, противъ сърдечна болестъ. Както се стигнало до откриването на Дилитастъ, така сѣщо сѣ изнамерени и много други народни лѣчебни сръдства.

Така нареченото, природно лѣчение изхожда отъ наблюдението, че човѣкиятъ организъмъ, както въобще всѣко живо създание, се справя целестобразно съ действащитѣ върху него околни природни фактори. Подъ тѣхното влияние се измѣня неговата жизнениостъ. Къмъ такива природни дразнители принадлежатъ на първо мѣсто вода и земя, топлина и студъ, слънце, сѣдлина и тъмнина, движение и покой, хранене и дишане, а сѣщо така, въ духовно отношение, воля и чувство. Както природното лѣчение, така и медицинската наука, познаватъ отъ природни наблюдения способността и стремежа на всичко живуще да се приспособява къмъ неблагоприятни външни условия и да изравнява и преодолява настъпнали повреди. Почти всички лѣкари, още отъ времето на Хипокритъ, основателъ на научното лѣчение отъ преди 2,000 години въ Европа, твърдятъ, че организъмътъ отъ само себе си, целестобразно и лѣкуваще, реагира съ всички сили на външни вреди и болезнени признаци.

Природното лѣчение е склono въ повечето случаи да надценява естествената лѣчебна сила и така нареченитѣ естествени фактори, които би трѣбвало да доведатъ до оздравяване. Научната медицина доказва, че много отъ природосъобразнитѣ лѣчебни методи сѣ дорасли до почвата на научното изследване и нѣкои отъ тѣхъ били въведени въ употреба отъ много лѣкари. Нѣкои течения въ природолѣчението подчертаваха отдавна, че употребата на нѣкои прѣсни плодове, където е възможно въ сурово състояние, е отъ голѣмо значение за запазване на здравето и за борбата срещу нѣкои болести. Научната медицина, ведно съ химическото изследване, можаха да установятъ и доказатъ, защо това е така и кои съставни части въ нѣкои плодове притежаватъ здравна и лѣчебна стойностъ.

Индианецътъ отъ най-северната частъ на Канада познава отдавна лѣчебното действие на лепливото вещество отъ елхови листа, наричано у насъ тектъ, което обезврежда болестта скорбутъ, унищожаваша цѣли племена, особено презъ време на гладъ. Още старитѣ викинги познавали и употребявали, особено презъ време на своитѣ дълги и смѣли морски пътешествия, лука като отлично сръдство за предпазване противъ поменатата болестъ скорбутъ. Голѣмитѣ откриватели въ по-ново време спасявали много често отъ болести екипажа на своя корабъ чрезъ употреба на прѣсни растения и плодове. Известно е и отъ Нансенъ, че той, презъ време на своитѣ дълги пътешествия въ ледъ и снѣгъ, се е предпазвалъ отъ тая страшна болестъ само чрезъ грижливо съчетание и употреба на своитѣ провизи.

Научното изследване откри, че въ елховитѣ листа, въ лука и въ нѣкои растения има и една съставна частъ, едно вещество, което предпазва отъ болестта скорбутъ и лѣкува скорбутни заболявания. Такива лѣчебни вещества, които човѣкътѣ приема обикновено съ своята всѣкъдневна храна и които той, поради липса на нѣкои храни, получава недостатъчно, се наричатъ витамини. Витаминътъ въ елховитѣ листа и въ лука, който действува противъ скорбутъ, се нарича витаминъ С.

Научното изследване, обаче, не се задоволи само съ тоя толкова полезенъ витаминъ. Това изследване установява точно какво нѣщо е витаминъ С и въ кои растения се намира въ най-голѣмо количество, като при това е даденъ и неговия химически съставъ. Установено е, че витаминъ С е определено вещество — така наречената аскорбинова киселина —, познато на химичитѣ твърде отдавна. Следъ продължителни опити се постигна, че това вещество на витамина С може да бѣде получавано по изкуственъ начинъ, въ химическата лаборатория. Чрезъ множество систематически направени опити, първото съ животни и после съ хора, можа да се докаже, че нѣма никаква разлика между действието на естествения, получаванъ отъ известни растения витаминъ С и получения по изкуственъ начинъ таквъ, който се произвежда етвно и въ голѣмо количество въ химическитѣ фабрики.

Витаминътъ С действува като предпазно сръдство въ човѣкиятъ организъмъ. Съ това организмътъ става по-издържливъ противъ инфекциозни болести. Множество наблюдения показватъ, че склонността къмъ инфекционни болести, намаляване работоспособността и умореността, особено при късната зима и ранната пролѣтъ въ нашитѣ географски ширини, се дължатъ често на липсата на витаминъ С въ храната.

Германското здравно рѣководство извлѣче отъ тия проучвания чисто практически поуки и затова е предписало да се даватъ, особено въ време на войната, при тежитѣ обстоятелства на изхранване, на децата и работничитѣ витаминъ С, което едновременно и предпазва и усилюва и подкрепя организма.

Свѣтовната война показа, че липсата на витаминъ С и на други витамини е сѣдбоносна за народното здраве. Отъ това си вземаха добра бележка както германския, така и другитѣ народи въ Европа. Модерното изследване на витаминитѣ е взело подъ внимание това и химическата индустрия изпълнява това, което изследването можа да насържи.

Продоволствуването на известни кръгове отъ народа съ изкуствения витаминъ С и резултатитѣ отъ това показватъ, каква е и каква трѣбва да бѣде връзката между народната медицина, природното лѣчение и науката. Екстрактътъ отъ елховитѣ листа на индианеца отъ Канада и прѣснитѣ лукъ на викингитѣ сѣ природолѣчението, а фабрично произвеждениятъ витаминъ С — модерната наука.

Х. Шулеръ

Знамето
отъ Паулъ Херманъ

Ото фонъ Бисмаркъ
отъ Лозефъ Торахъ

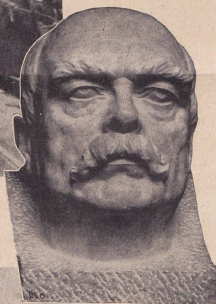
ОМ

Крайбрѣжене
отъ Валтеръ фонъ

Голѣмата

Както всѣка
сега се откри
голѣмата худ
ложба, въ коя
най-добритѣ
сили на Герма
войната, изку
мания продъл
оная висота, к
ствува за безм

Предъ огледалото
отъ Юлиусъ Енгелхардъ

Преминаването на Рейнъ (1940 г.)
отъ Вилхелмъ Заутеръ

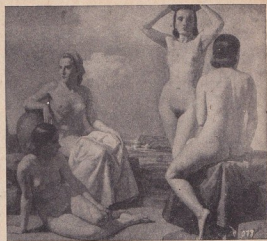
Дамски портретъ
отъ Х. Шлеретъ

градъ
Векъ

Буря
отъ Алфредъ Родѣ

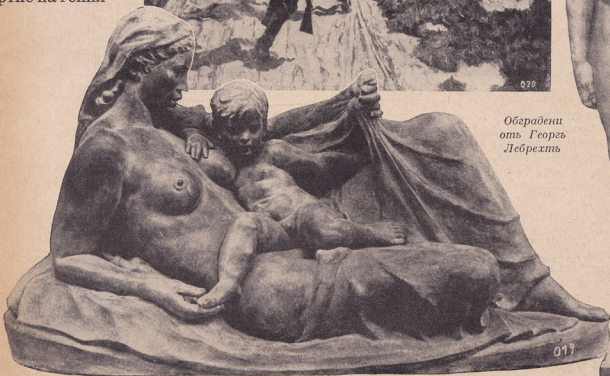
На морския брягъ
отъ Иво Залигеръ

Германска изложба 1942

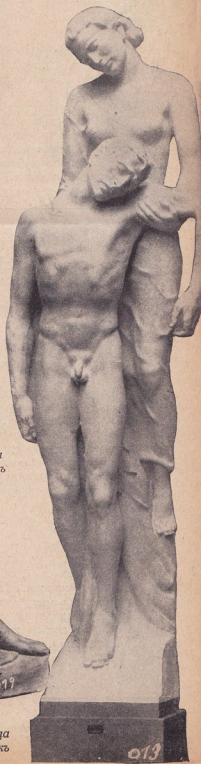
дина, така и
въ Мюнхенъ
жествена из-
участвувать
художествени
ния. Въпрѣки
свото въ Гер-
ава да стои на
ято свидетел-
ртие на гения

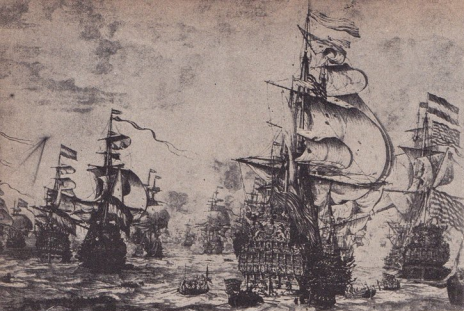
Обградени
отъ Георгъ
Лебрехтъ

Майка
отъ Ернстъ Кунтъ

Последенъ отдѣлъ на летеца
отъ Торакъ

Битката при Ла Хогъ 1693 г., когато англичаните победиха французите

Война по седемтѣ морета на свѣта

отъ Тодоръ Егертъ

Моретата сѣ били отъ край време мѣсто, където презъ всички времена сѣ ставали битки отъ свѣтвно значение. Първото голѣмо стълкновение презъ антично време сѣ неевропейски врагъ е било завършено сѣ голѣмата морска битка при Саламинъ въ полза на гърците, а сѣ това и на Европа. Сжщо войната между Римъ и Картагенъ е била решена по море. Всички победи на Ханибалъ не можаха да промѣнятъ сѣдбата на Картагенъ, което даваше преднина на Римъ. Разпадането на свѣтвната римска империя се дължи до голѣма степенъ на

това, че тя не притежаваше безусловното господство въ Срѣдиземно море, както въ днитѣ на своя блѣсъкъ.

Войната на арабите сѣ източната римска империя достигна върховната си точка при нападението на арабската флота срещу Византия. Сжщо и тукъ решителниятъ факторъ бѣ, както при античните войни, приложението на новитѣ технически сръдства и борческиятъ духъ на победителя. Ако кукитѣ за закачане мостовѣтъ позволиха на римлянитѣ победата на тѣхната флота при Картагенъ, то

Разковниче на сърдцето

отъ Стефанъ Станчевъ

Съ паче перо и съ старинно чернило на старинна бѣла кожа бихъ искалъ да напиша възхвала на родната земя. Да изпиша сѣ огнена боя възбѣтъ на главнитѣ букви, да очертая съ тънки линии словата, както сж ги чертали дѣди и граматичи въ миналото. И после да тръгна по други и раздуми да чета скромния ръкописъ на сладкозвученъ и меденъ гласъ, да блѣюсамъ братята си и да ме сподирятъ нищи и богати духомъ, като вѣрващи въ Бога послушници. Като вехтовременъ лѣтописецъ да пролѣтя кръвта отъ сърдцето си и речта ми да бѣде плътъ на моя духъ, който ражда свети мисли и чувства на небесна обичъ и откровения...

Щастливъ съмъ, че се родихъ на българска земя, въ земята, отъ която нѣма по-хубава на свѣта. И благодаря трижди на онѣя, които ми дадоха животъ и родина. Помня, че въ моя домъ

имаше плодна лозница, растѣха правостѣбли дървета, цвѣтъше наръ, а отъ листнитѣ сръхи на чернищата гукаха сиви подбалкански гургулици. Въ двора клокочеше чешмата, а край портата плѣзгаше подвижната си лента махленската вада. Въ недѣленъ день, минѣше ли утринна черковна служба, баба ми се прибираще, сѣдаше на трикрако столче подъ лозницата, слагаше мъгливитѣ си очила и гърсѣше въ една дебела книга четивото на погъ Торода. Но очилата и не искаха да четатъ и тя ми подаваше книгата, сѣ прѣстече зачевахъ редовѣтъ и боязливо сричяхъ неразбрани думи. После моата тѣжна баба ме цѣлуваше, бръкваше въ дълбокия си джѣбъ и ме даряваше съ грошче или бомбони. Тя ме научи да чета книгата на загадкитѣ, да обичамъ народнитѣ пѣсни, да пия сѣ вѣра водата, осветена отъ крѣста Божий и чернооклия босилекъ. И въ

чувството ми за родината тия празнични мигове приличатъ на вѣчности, които никога нѣма да повѣхнатъ и угаснатъ. Защото онзи, който е слушалъ бабини раздумки въ своя домъ, прилича на човѣкъ сѣ разковниче въ сърдцето си, на човѣкъ, който цѣлъ животъ ще услажда душата си съ щастieto, че има бащина юзѣца и родно огнище.

Обичамъ родната си земя безъ прѣстурка, както се обича веднажъ въ свѣта. Зная, че такава любовъ не се награждава, но родината е чувство, на което не можешъ да изневѣришъ и чиито огньове не заспиватъ. Моята земя, безъ която нищо не съмъ, земята сѣ зелени равнини и сини планини, сѣ жълтоклакѣ жита и слънчогледни цвѣта, сѣ безброй лѣчи въ небето и сѣ безброй клопотари въ полето, земята, която и въ джѣдъ, и въ снѣгъ е по-хубава отъ другитѣ земи, оплоди душата ми сѣ признателността на внука къмъ неговитѣ славни прародители. И моята любородностъ ме научи да чата

„гръцкият огън“ образуваше унищожителното отбранително сръдство на източните римляни при нападенията на Цариград.

Кръстоносните походи ни показват за първи път съвместно действие на съединените европейски флоти. През тази епоха големите италиански врагове — републики поставиха основа на по-сетнешното си богатство и сила. Ако през тази двехилядна мърна епоха главното бойно сръдство бѣ движената съ гребла галера, то отъ 15 вѣкъ си проби пъкъ корабътъ съ платна. Битката при Лепанто, която бѣ водена отъ обединената християнска Европа срещу турцитѣ, бѣ последниятъ побѣденъ първъ на галеритѣ. Още поражение на армадата отъ англичанитѣ (1588 г.) бѣ сражение между тежкитѣ кораби съ платна. Епохата на корабитѣ съ платна достигна своето развитие въ борбитѣ на англичанитѣ противъ Холандия. Тѣзи войни сѣ свързани за винаги съ имената на двамата голѣми морски герои Тролитъ и Михаелъ Де Ройтеръ. Особено тѣй нареченото „четиридневно сражение“, въ което се биха двестѣ линейни кораби, фрегати и брандери единъ срещу другъ, показа размахитѣ, които бѣха взели тѣзи решителни сражения по море. Холандия бѣ победена, защото гешефтарскиятъ духъ на нейнитѣ търговци не бѣ дорасъл за важния моментъ. Съюзенитѣ народи попаднаха въ мрежитѣ на Англия и трѣбваше да приематъ наложенитѣ имъ отъ Кронвелъ морски закони.

паметта на миналото и да продължаваме неговитѣ мъдри завети, научи ме да използвамъ и сръдното си: свѣтътъ е хубавъ, защото моята земя е китна и гиздава; всички люде сѣ добри, защото сѣ страноплюбии, благоговѣйни, трудолюбиви и добри всички българи. А отъ Бога е дадена земята ни, та затова предъ оранъ селянитѣ сваля капъ, прекръства се и пѣдувабучка прѣстъ; предъ сѣбита ще стори същото и ще разлѣе вино, както пагъ съ вино, елей и прѣстъ пожелава на мъртвия да го прибере земята. Непроходна и вѣчна въ живота ни, земята очистиша нашитѣ грѣхове. Но тя е символъ и на родния домъ, защото нейнитѣ хора иматъ нужда отъ възглавца и ложе. Затова най-тежка клетва у насъ е: — Коинъ да ти не пуши! Роденъ си, за да съберешъ домъ на земята, гиздо да свиешъ и оседнешъ, а не да си птица кукувица. Земята е твоята трапеца, ти е огнището о Господнята благодать. И, който я обича, него магии не ловятъ, него зло не ерѣща, него невѣра не спохожда.

Нашата земя благословена, виждаме и на сънъ. Като изъ облакъ слиза най-хубавата жена, облѣчена въ слънце, предъ позетѣ ѝ трепка луната, а вѣнецъ отъ звезди собира златнитѣ ѝ коси. Гуслари гуслятъ край нея, пѣвци пѣятъ и бранници оградятъ нейния пъкъ въ бѣдащето. Сильно небе се синѣе, бѣли гълъби въ простора бѣдятъ, вѣтрове съ нейния оплодителенъ дѣхъ вѣтрятъ. По стѣжкитѣ ѝ никнатъ тревы и цвѣта, пауни я спривождатъ и отъ перата имъ китки виятъ ябълкови девойки. . . Видението изчезва, но трѣбнитѣ звуци на съня оставатъ въ ушитѣ ми. И тогава си спомнямъ за единго бѣлъ. Когато бѣлъ дете, фотографътъ го умирилъ съ думитѣ: — Гледай! Птичката хвърля она! Но въ неговия портретъ останалъ дирещиятъ птичката погледъ и неповторимата усмивка на щастieto, че птичката е въ очитѣ му. Моитѣ сънъ на родната ще бѣде цѣлъ животъ у менъ, защото родината влиза въ зеницитѣ отъ детството и всѣки я носи като вѣчностъ въ себе си.

Голѣмата испанска Армада, победена отъ англичанитѣ, 1588 г.

Следъ това почна войната на Англия по море срещу Франция въ продължение на повече отъ сто години. Битката при носъ Лахокъ бѣ решена въ полза на Англия, и оттогава Франция никога вече не можа да се свърже отъ този страшенъ ударъ. Нека отбележимъ, че въ онова време конвоитѣ играеха същата голѣма роля, както въ първата и сегашната Свѣтвна война. 18 вѣкъ е известенъ по следното си придържане къмъ линейната тактика, която избѣгваше едно решение по море. Едва борбитѣ срещу Френската революция промѣниха

Ние си отиваме, но тя остава, ние умираме, но тя ни ражда отново. Богъ знае какъ става това, но земята живѣе въ крѣвта ни и тя е онова невидимо, което нито азъ, нито вие можемъ да оджънемъ отъ себе си. Моя земя, земя на легенди и подвизи, осветена съ кръстъ и мечъ, съ духъ и крѣвъ, земя на хвъркати елени, едничка, въ която слъщето понеча да грабне мома за невѣста и да напусте гордата си самота, земя на даренитѣ съ трудъ да добиватъ хлѣба насъщенъ, ти не си безименна и твоего пресвето и драгоценно име е България!

И нѣма миръ да има за твоитѣ синове и дъщери, ако биха поругали майчиното си мѣлѣо! Ти си като живещина въ душата ми, като оная вода, за която говори св. Йоанъ Богословъ, си жива и чудотворна. И не си само прѣстъ, но и духъ, който владѣе съ непознатата сила бедното ми човѣшко сръдие. Живѣлъ нѣкога човѣкъ съ две родини и въ мѣка изкупвалъ раздвоената си любовъ. Пропракалъ веднажъ предъ една

схващанията по морската стратегия. Имената на битките при носъ Сенъ Денсеъ, Абукилъ и Трафалгаръ иматъ свѣтвено значение. Сжко и континенталната преграда не можа да съкруши силата на английското морско господство, тъй като не бѣ приложена отъ Наполеонъ напълно въ всичкитѣ ѣ подробности. Англия притежава презъ цѣло едно столѣтие неоспоримо морско господство надъ океанитѣ.

Интересни сж две морски войни: кримската която създаде, употребата на избухливата граната и съ това — края на дървения корабъ съ платна и въвеждането на бронирани плаващи батареи по море, — и североамериканската гражданска война, въ която се сражаваха помежду си броширани военни кораби и бѣха употребени мини и торпили. Цѣлата втора половина на 19 вѣкъ бѣ изпълнена съ стратегически и технически опити на отдѣлнитѣ морски сили, които търсѣха най-добъръ начинъ за употребѣ на тѣхнитѣ бойни флоти. Руско-японската война докара за първи пѣтъ отново истината за безусловната сила на омази флота, която иска да изтъгне победата. Япония разбѣ съ смѣло нападение на торпедни лодки части отъ руската флота при Портъ Артуръ и съ това уби у руснацитѣ всѣко

по-нататъшно желание за борба, което е необходимо за извеждане на войната до победа. Наистина, на Адмиралъ Рождественски се отдава да доведе покрай Африка втората балтийска ескадра къмъ далечно-източния боевъ театръ, обаче, тази героична флотска прова се оказа безцелна предъ превъзходството на японцитѣ. Преимуществото на тежката артилерия презъ време на битката при Цусима води до построяването на голѣми бойни кораби, които Англия въвежда веднага следъ тази война. Великитѣ сили въ Европа, Съединенитѣ щати и Япония последватъ Англия и така почва онова надпреварване на морско въоръжаване, което създаде политическия обликъ на времето преди първата Свѣтвона война.

Презъ 1914 г. германското ръководство на флотата е възприиятвено въ провеждането на една морска офанзива срещу английскитѣ транспорти на войски къмъ Франция чрезъ една заповѣдъ на Кайзера. Това става въпрѣки напомнянето на примѣра, който руситѣ дадоха десетъ години по-рано при употребѣта на своята флота при Портъ Артуръ. Битката при Скагеракъ презъ 1916 г. е последното голѣмо сражение, въ което участвуваха само презокеански бойни единици. Германия се принуди да

прочута жена, че не може да умре отъ това непоносимо разпятие, а тя го помолила да благодари Богу, че има две роднини. Но човѣкътъ, който изгубилъ сѣнката си, страстно и отчаяно възропталъ: — Какъ бихъ му билъ благодаренъ, ако би ме надарилъ само съ една роднина! Нецѣстивиятъ не се освободилъ отъ скръбта си, а утешителната му останала равнодушна къмъ най-дълбокото човѣшко страдание. Наистина, човѣкъ безъ роднина е човѣкъ безъ сърдце. Дори да пропуктвѣа цѣлъ свѣтъ и да открие нова земя, мжката му ще бжде безбродна, защото ще прилича на члвкъ, за който нѣма пристанъ. Гдѣ глава може да подслони човѣкътъ безъ бащиния, коя земя ще го прибере въ последния му часъ?

•

Кой си и какъвъ си, човѣче, ще те познае по любовта ти къмъ родината. Отъ твоята благодарностъ или неблагодарностъ къмъ миналото на земята ти и отъ твоята вѣра или невѣра въ нейното бъдеще съ рѣзчеъ мога да извая образа ти. Моята родина е изворъ на всичкитѣ ми добри и лоши дни, но тя е все пакъ най-благотворния климатъ на живота

ми. Тя е моето непресушимо страдание, защото всѣка любовъ е тжковна. Но спомнете си съ каква нечовѣшка воля Бозелията искаше небето за хартия и морето за чернило, за да опише смъртното ни тегло презъ робството, за да не изгубватъ никогѣ, и въ умора и отчаяние, сили. Съ нашия свещенъ и царственъ езикъ монахътъ изпадна сърдцето си на орачи, копачи и овчари, та и до днесъ словата му за старата ни и многожакдена родина иматъ своя дълбокъ смисълъ: „Ти си, българска земя, моята майка, а азъ съмъ твоята едноутробна рожба. И ти си ми най-премила. Чуйте, синове и дѣтери, майчинския си гласъ, стреснете се и познайте що е любовъ къмъ родната земя, що е заповѣдъ, надежда и благодать Божия!“ Аминъ! На тия думи не може друго да се каже. И вѣчна слава на Бозелията, заради пламтищата му любовъ къмъ земята ни. Но моята родна земя е и радостта ми, че живѣя. Отъ връхъ на Стара-планина обзирамъ нашитѣ предѣли, въ езерата на Пиринъ се отразяватъ небето и очитѣ на Бога, отъ Ридуша следя пѣхти на вѣтроветѣ и облакитѣ. Гледамъ звездното небе и зная: звездитѣ сж наши; слушамъ горскитѣ напѣви и

зная: тѣхната пѣсенъ е наша; брузатъ ме планински вѣтрици и зная: наши сж летящитѣ стихии; сръщамъ добри и лоши хора и зная: родни ми сж, наши сж тия земни люде. Навсѣкъда съмъ у дома и да имамъ най-парлива омала, ще я понеса. Не ми тежи самотата. Нали съмъ у дома! Защото не познавамъ по-голѣма истина отъ проститѣ думи: имамъ си домъ. Каква чудна е земята ни, какъвъ чутенъ е народътъ ни! Витези и войводи сж написали епопеята на незабравимитѣ имена тѣхната кръвъ е позовала бутновнищитѣ на Оборище, тѣхниятъ духъ причасти съ безсмъртие опыченитѣ на Шипка, съ тѣхната воля народниятъ поетъ извика.

Не даваме я, не, — земята мила, Земята на светитѣ ни огни!

Съ лъскава сила и съ лъскаво сърдце е молтъ народъ и съ прѣпорепъ въ душата си за правда и свобода. Народъ, който има прагѣдъ като Кракъ Марко и баща като Паисия, който е отгледалъ Раконски, Ботѣвъ и Левски, който съ пѣсенъ и свирня понаси страданията, такъвъ народъ е достоенъ за земята си.

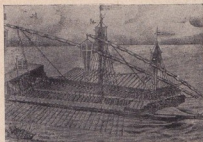
Съ магьосни блики опина родната земя, за да я любимъ и да не се раздѣляме отъ нея.

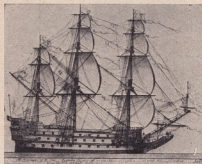
Навсѣкжде, кждето се говори за лѣкар-
ства, химикали и реагенти, името
MERCK има голѣма тежестъ

E. Merck

CHEMISCHE FABRIK • DARMSTADT • Осн. 1827

Малтезианска
галера

Английски боевъ
параходъ съ 112
оржидя, 1635 г.

Старъ
кръстосвачъ

остъпи срещу блокадата поради неблагоприятното стратегическо положение въ така наречения воденъ триъгълникъ — нѣмски заливъ — Холандия. Дания и въпреки старанията и успѣхитъ на неограничената подводна война, която бѣ въведена късно. Съ това съдбата на неутрална Европа бѣ определена и тя трѣбваше да се подчини на волята на Англия и на Съединенитѣ щати.

При това, Англия не извоюва морско надмощие чрезъ победа при Скагеракъ, както при Трафалгаръ, но посредствомъ своята блокада. Последницѣтъ на тази разлика изпъкнаха веднага следъ привършване на Свѣтовната война. Престижътъ на англичанитѣ бѣ загубенъ и тѣ трѣбваше да признаятъ въ Вашинг-

тонската конференция принципа на флотското равновесие.

Чрезъ подводници и масовата употреба на модернитѣ самолети, морската война доби тройно измѣрение. Днесъ борбата се води подъ водата, надъ водата и въ въздуха, надъ моретата. Онова, което Англия можеше да избѣгне винаги презъ столѣтията на своето морско владичество чрезъ благоприятното си географско положение и една далновидна външна политика, именно морско-стратегическо блокиране на силитѣ на една извъневропейска сила, е станало въ тази война съдбовенъ фактъ за Великобритания.

Съ влизането на Япония въ свѣтовната война, Англия трѣбваше сега наистина да воюва по всички седемъ морета. На тази Англия противопостави сега

BANK DER DEUTSCHEN ARBEIT

HAUPTSITZ

BERLIN

КЛОНОВЕ ВЪ ВСИЧКИ ОБЛА-

СТИ НА ВЕЛИКА ГЕРМАНИЯ

както и въ Протектората: ПРАГА

въ генералния гувернмантъ: КРАКОВЪ

въ Остландъ: РИГА

ФИЛИАЛНИ БАНКИ: въ страната: Ostdeutsche Privatbank A.G., Данцигъ, Langgasse 32-34, съ четири депозитни каси въ Данцигъ и 9 клонове • Въ чужбина: Bank voor Nederlandschen Arbeid N.V., Амстердамъ • Westbank N.V. (Banque de l'Ouest S.A.), Брюксель • Клонове на Westbank N.V. Брюксель, Антверпенъ • Постоянни представителства: Bank der Deutschen Arbeit A.G., представителство Парижъ, 28, Boulevard Haussmann

Военната флота на великия Курфюрст

обединена Европа подь водачеството на силитѣ на Осьта и мощната флота на Япония. За да победи Англия би трѣбвало да употреби една флота по всички океани съ една сила, каквато, споредъ признанията на нейнитѣ морски експерти, следъ досегашнитѣ морски загуби, тя не притежава вече. Новопострояванията и флотата на Съединенитѣ щати съ нищо не могатъ да измѣнятъ това положение. Сжщевременно чрезъ влизането на Италия въ войната и действието на германски подводници и самолетни ескадрили въ Сръдиземно море, този

най-важенъ съединителенъ пъкъ на нейната империя е блокиранъ.

Борбата на Европа за свобода срещу Англия и Съединенитѣ щати, чрезъ влизането на Съветския съюзъ въ свѣтовната борба, е само продължена, обаче, не ще бѣде решена въ полза на англосаксонцитѣ, защото Европа и свързаната съ нея Япония добре съзнаха значението на свободнитѣ морета за бѣдешето развитие на свѣта и тѣ не ще оставятъ оржжията, докато не бѣде извоювана свободата на моретата. —

Togal
Тогалъ
Таблети
се препоръчватъ преди
всичко при:
Ревматизъмъ
подагра
невралгии
простуда

ТОГАЛЪ ВЪ ЦѢЛЪ СВѢТЪ

Togal- Werke
München 8

Френският филм и европейското сътрудничество

от Бодо Крафт

Фактът, че преди известно време видни френски филмови дейци, начело с Даниел Дарио, Вивиан Романс и Алберт Прежан, бяха поканени на едно посещение в Германия от президента на Филмовата Камара на Райха, е доказателство за това, че Германия сериозно мисли върху възможностите за едно германо-френско сътрудничество в областта на филма. Характерно за това пътуване бѣ приемът при президента на Културната Камара на Райха, райхминистра д-ръ Гьобелс, обстоятелство, което недвусмислено говори за това, че сближението на германски и френски културни дейци не е въпрос, който занимава само частни, или полуофициални институции. При това трѣбва да се изтъкне, че френските филмови дейци се отзоваха на тази покана не само от желание да опознаят нова Германия и нейните постижения в областта на филма, но също и съ намѣрение, съ своето присъствие тук, да дадат израз на благодарността, която френската филмова индустрия изпитва за това, че германските военни власти и даноха възможност да продължи своята работа.

Общезвестно е, че въ 1939 г. френският филм бѣ стигнал вече до едно твърде ниско ниво, което не само че намали кредита на неговото име, но имаше за последица също и голѣми опасения относно възможностите за сериозното му развитие. Френската филмова индустрия, не без собствена вина, бѣ попаднала въ еврейски води, така че, накрай, мжеже като Хакимъ, Натанъ, Браумбергерь, Хайкъ и пр. бѣха единствено отговорни за нейното развитие. Последните от това бѣха, че определяните от този еврейски консорциум филмови произведения бѣха не френски, но еврейски. Към това се прибавяше и форсираният също така от евреи внос на американски филмови произведения, които на драго сърце и съвършено запълваха празнините, появили се от упадъка на френския филм. Френският филм не само че се видѣ задъшенъ от еврейско-американските продукции, на които трѣбваше да даде място въ интереса на холивудското филмово производство и въ ущърбъ на собствения си оборотъ, но поради ограниченото разпростра-

нение на своите произведения и евтината конкуренция, която му се правѣше от американския филм въ цѣлия европейски филмовъ пазаръ, той се видѣ изправенъ предъ твърде тежки амортизационни възможности. Както обяснява Сержъ Роберъ въ „О Пилори“ отъ 2. 4. 42, въ първата половина на 1938 г. въ Франция сѣ били внесени 89 филма съ френски говоръ и 102 филма въ оригиналъ, които имаха право на 15 цензурни визи за публично представяне въ опредѣлени кина. Експлоатирането на тѣзи вече амортизирани въ своята страна филми, се указа твърде доходно; този доходъ, обаче, въ никакъвъ случай не ползуваше Франция, но страната-производителка, т. е. САЩ. Въз основа на този фактъ, не само че бѣха значително отслабнали финансовите източници на френската национална филмова индустрия, но също и собственото производство явно търпѣше голѣми загуби поради мнимонепреодолимите трудности да се постигне амортизирането на инвестирания основен капиталъ, така че постепенно стана твърде трудно инвестирането въ нови продукции на събраните съ голѣми усилия частици, основни капитали, които вънъ отъ това често пжти недостатъчно продуктивно бѣха оставяни на хранение при самите взаимодатели. Това имаше за последица обстоятелството, че френските ателиета пустѣха все повече и повече и десетки хиляди артисти, техници и занаятчи оставаха безъ работа. Благосклонността, на която се радваха американските филмови къщи въ Франция е лесно обяснима, ако си спомни човѣкъ, че преди войната, франкомасонътъ Ренету, главен редакторъ на единъ малък филмовъ листъ, финансиранъ съ рекламни обяви отъ еврейско-американския трѣстъ, бѣ председателъ на филмовата комисия въ Пале Бурбонъ. При тѣзи обстоятелства, френският филмъ, както се изрази единъ френски вестникъ „подкрепянъ отъ нашите депутати, тъй както обесениятъ отъ вжжето, бѣ осжденъ на пълненъ упадѣкъ, когато избухна конфликтътъ отъ 1939—40 г.“

Това, което бѣ още останало до тогава отъ френската филмова индустрия, окончателно се провали, така че още преди започването на войната френското филмово производство

бъ почти спрѣло, а така сѣщо и производството на редица намиращи се до тогава въ работа филми. Ако, по-нататък, вземемъ предъ видъ, че при бѣгството предъ настѣпващитѣ германски войски, отчасти заповѣдвано отъ официални мѣста, отчасти предприемано по свой починъ, не останаха на разположение почти никакви хора, че чрезъ разтакането на филмовитѣ технически сѣоружения и скѣпоценния филмовъ материалъ, унищожени вследствие на това почти напълно, френската филмова индустрия, по нейна собствена вина, бѣ почти лишена отъ възможность за каква да е по-нататъшна дейность, — тогава бихме разбрали тежкото положение, предъ което се видѣ изправено френското филмово стопанство. Едва напоследѣкъ, съ германска подкрепа, т. е. чрезъ мѣрнитѣ на германскитѣ окупационни власти, бѣ възможно наново да се даде ходъ на френския филмовъ животъ. Съ съгласието на командувация окупационнитѣ войски въ Франция можяха да бждатъ довършени започнатитѣ преди избухването на войната филми.

Появилитѣ се празнини въ филмовия пазаръ, вследствие липсата на американски филми и на достатъчно такива отъ собствено производство, бѣха запълнени въ първитѣ месеци следъ примирieto на първо време отъ германски филми и седмични кино-прегледы.

Френски негативи и копия, които бѣха отвлѣчени или изпокрити, бѣха върнати съ германска помощъ обратно въ Парижъ, за да задоволятъ належащитѣ нужди. Едновременно съ това вече се мислѣше за планирането и производството на нови френски филми. Съ това не само че бѣ задоволена една повелителна нужда, но сѣщевременно бѣ дадена работа и хлѣбъ на множество останали въ Парижъ френски филмови артисти, както и на работящитѣ въ филмовата индустрия специалисти. Дружество „Континентал-филмъ“ първо започна съ производството на френски филми и едно истинско свидетелство за енергията, съ която започна новата работа, е фактътъ, че благодарение на поставилитѣ се на разположение изпитани сили, като Даниелъ Дарио, Едвинъ Фейюрь, Режи Вароль, Фердинандъ Леду, Жанъ Тесис, и пр., въ едно кѣсо време можяха да се появятъ на пазара филми, които най-малкото стоятъ наравно съ френскитѣ продукции отъ последнитѣ години и които имаха успѣхъ и въ чужбина (Швейцария и Белгия). Удобрението, което намѣри филмътъ „Нейното първо рандеву“ при своята премиера въ Берлинъ е сѣщевременно едно доказателство за интереса, съ който Германия посрѣща новото френско филмово творчество.

Върѣйки че веднага бѣ направено всичко

Напливъ при посещението на германски филми въ Парижъ.

възможно, както от страна на окупационните власти, така и от държавна страна, за реорганизирането на френската филмова индустрия, трудно бѣ да се отстранят изведнаж и без остатък останалитѣ въ наследство от миналитѣ години грѣшки и затруднения. Причинитѣ за това бѣха на всѣки случай не толкова от художествено естество — (тъй като и следъ сключването на примирието не липсваха способни режисьори и артисти), колкото от стопански характеръ, особено липсата на рѣководни личности, които да умѣятъ да използватъ филмовитѣ дейци съобразно способноститѣ имъ, както и да заинтересуватъ банцитѣ и частнитѣ капитали за новитѣ задачи. Недовѣрието, съ което се посрѣщаше всѣко филмово начинание отъ онова време, когато френскиятъ филмъ бѣ подъ влиянието на шепата еврейски емигранти начело съ евреина Натанъ, очевидно не бѣ изчезнало напълно. Съ изключение на Дружество „Континенталфилмъ“, което изнесе редица първокласни филми, досега не сѣ се появили още нѣкои други нови имена въ френското филмово производство.

Проведенитѣ отъ германскитѣ окупационни власти мѣрки за поставяне въ действие на френското филмово производство не се ограничиха само въ набавянето на пособия и негативи, на възстановяването на ателиетата и на привличането обратно къмъ филма на артистичния и технически персоналъ, но тѣ имаха сжщо за задача осигуряване редовното снабдяване съ сурови филми. При това тукъ не се правѣше никаква разлика между окупираниитѣ и неокупираниитѣ области. На филмовитѣ ателиета, които започваха работата си въ неокупираната зона, не само че не имъ се създаваха никакви трудности, но по-скоро указвана имъ бѣ съответна подкрепа въ най-широкъ мащабъ.

Новоорганизираната въ своята основа френска филмова индустрия, следователно, е поставена въ действие и вече доказва, че е жизнеспособна и готова да заеме мѣстото, което ѝ се следва въ рамкитѣ на общоевропейското филмово творчество. Въ една статия, печатана въ „Танъ“ отъ 30. 10. 41, е казано, че въ неокупираната зона сѣ произведени отъ августъ 1940 г., въ рамкитѣ на програмата за сезона 1941/42 г., 20 нови филми, между които се намиратъ и частъ отъ филмитѣ, започнати

преди избухването на войната. Въ окупирана Франция, производството е стигнало дори до 70 филма. Филмовиятъ контингентъ за 1942/43 г. е опредѣленъ на 72 дълги филми. Въ него взема участие Д-во „Континенталфилмъ“ съ единъ специаленъ контингентъ. Между прочемъ, новата френска филмова индустрия застѣпва становището, че при производството на филми, нейната продукция — въ противовѣсъ на предидущитѣ години — трѣбва да държи особено много за качеството на филма.

Междувременно Франция опозна по-отблизо и германския филмъ, и характерно за обратъ, настѣпилъ въ френското население, е това, че то посрѣща съ голѣмъ интересъ не само чисто забавнитѣ филми, като „Дъщерята на пощалиона“, „Ало, Жаннина!“, „Кора Терри“, но сжщо така филми, застѣпващи вече опредѣленъ свѣтовенъ мирогледъ, като „Юда Зюсъ“, „Вуншконцертъ“, „Омъ Крюгеръ“, и др.

Отъ германска страна, разбира се, не се очаква, Франция да изнесе подобни филмови творби. Достатъчно е, ако френскиятъ филмъ, въ своята особеностъ, бѣде единъ важенъ факторъ въ рамкитѣ на новото съвземане на Франция, и ако съ това Франция отъ своя страна е готова да допринесе въ областта на филма за общото изграждане на Европа. Европа се нуждае отъ европейски филми. Нека се надѣваме, че въ рамкитѣ на европейското филмово производство Франция скоро ще заеме мѣстото, което ѝ се следва.

Кратки Новини

Отношението на Япония къмъ златото.

Преди известно време японскитѣ министъръ на финанситѣ опредѣли, че стопанската сила, а не златото лежи въ основата на покупателната стойностъ на паритѣ. Златото, обаче, е необходимо временно за размѣната между голѣмитѣ стопански области — респективно държавитѣ. Япония притежава манипулационна стойностъ на паритѣ си: въ вътрешността на източно-азиатското пространство златото не трѣбва да стои въ основата на стокообмѣна. За извънъ това пространство — въ смисълъ въ стокообмѣна съ източно-азиатското пространство златото трѣбва да остане като платечно сръдство. Японскиятъ министъръ на индустрията на свой редъ опредѣли, че Япония ще продължава и за въ бъдеще

да смъта златото за важно, както и въ миналото. Въ външната търговия съ източно-азиатското пространство златото си остава необходимо. Освен това, златото ще бъде все така важно и за вътрешната просперитетната зона, за да затвърди и повиши покупателната сила на йена. Съ това изглежда, че Япония се обявява за привърженица на златото като една на стойността на монетата. Този факт се обяснява съ обстоятелството, че съ завземането на Филипинските острови, Япония удвои производството си на злато. Съ Горея и Филипинит Япония достига едно производство равно на 8 на сто от световното производство на злато.

*

Еврейският въпрос въ юго-източнит европейски държави.

Еврейският въпрос въ юго-източнит европейски държави бива разрешаванъ все по-вече и по-вече съобразно съ германското съдопроизводство. Следъ като Словения привърши населяването на евреитъ, сега и въ Ромъния евреитъ биватъ изключени безусловно отъ участието имъ въ стопанския животъ на страната. До сега се знаеше, че въ Ромъния живятъ около 600,000 евреи. Но тази малка, въ сравнение на общото число на населението, група, поглъщаще презъ 1937/38 г. една трета отъ приходитъ на населението. Букурещкият институтъ за национализиране оценява на 300 до 350 милиарда стойността на секвестриранитъ до сега еврейски имоти. Около 90 на ето отъ ромънскитъ горски стопанства се намираха въ еврейски ръце. Докато въ Слования, Хърватско и Ромъния изключването на евреитъ е вече въ ходъ или въ последна подготвителна фаза, сяко и въ Унгари се очаква едно безкомпромисно разрешение на този въпросъ.

Населението на Франция.

Днесъ населението на Франция брои 39 милиона, отъ които две трети, а именно 25 милиона, живятъ въ заваетитъ области. Почти една пета отъ населението живѣе въ 19 голъми градове. Въ незааетитъ области на Франция има повече старци на 70 години отколкото деца подъ три години. Остаряването на населението и голъмитъ загуби отъ Свѣтовната война доведоха до единъ излизекъ отъ жени. На хиляда мъже се падатъ 1075 жени.

Otto Kell: Der Bauer in der Sowjet-Union
München. Verlag Eher

Пжтъ на евреитовто въ историята на свѣта е начертанъ съ кръвата на едно изтерзано селство ... Сждбата на руския селянинъ попадна сяко така въ ржцетъ на свѣтовното евреитово и на въчния гладъ на синоветъ на Юда да владѣятъ и експлоатиратъ свѣта. Авторътъ описва страшната участъ на руския селянинъ, попадаалъ подъ робството на евреийския и болшевишки демонъ. Сведенията, които той дава, сж взети отъ самата руска действителностъ. Възгледитъ на автора днесъ се потвърждаватъ отъ непосредственитъ впечатления на германскитъ войници и доброволцитъ на източния фронтъ, покъртени отъ страшното бедствие и нѣмотия на руския селянинъ.

G. von Mende: Die Völker der Sowjet-Union
Reichenau. Verlag R. Schneider

Споредъ обнародвания списъкъ на Съветската академия на наукитъ, въ Съветския съюзъ живятъ 169 различни народи. Въ действителностъ, споредъ преброяването въ 1937 г., тѣхното число е 185. Въ обнародвания списъкъ на Съветската академия се изброяватъ 52 народности, състоици се само отъ по 1000 души, а 141 народности отъ по 100,000 души.

R. Krawtschenko: Ich war Stalins Gefangener
Dresden. Verlagshaus Müller

Тукъ сж дадени покъртителни факти, които доказватъ известната вече на цѣлия свѣтъ безумна болшевишка система. Авторътъ е руснакъ, инженеръ, бивш офицеръ въ съветската войска. Той въвежда читателъ въ мрачитъ лабиринти на съветския политически животъ и разкрива безчовѣчието на единъ режимъ, който дълги години е билъ вдъхновяванъ отъ омраза срещу свободата и културнитъ ценности на Европа.

ТАЗИ КНИЖКА СЪДЪРЖА:

	Стр.
Х. Х. Шедеръ: Източната граница на европейската култура	2
В. С.: Борбата срещу болшевиизма бѣ неизбѣжна	5
Викторъ Каркъ: Устройство на селото	6
Х. Шулеръ: Народна медицина и наука	10
Голъмата германска изложба 1942	12

	Стр.
Т. Егертъ: Война по седемтѣ морета на свѣта	14
Стефанъ Стаичевъ: Разновичие на сърцето	14
Бодо Крафтъ: Френскиятъ филмъ и европейското сътрудничество	20
Кратки новини	22
Нови книги	23

Издава „Fremdsprachendienst“-Verlag G.m.b.H. — Berlin • Редактира комитетъ. Адресъ: Berlin, Knesebeckstr. 28*
Рекламно бюро: Gesellschaft für Auslandswerbung m. b. H., Berlin NW 7, Friedrichstrasse 154 —
За България рекламнитъ приема: д-ръ Николай Сиклуновъ, София, бул. Царица Йоанна 58

Druck der Weltsprachendruckerei August Pries GmbH. in Leipzig

Foto: PK, Seil

Шурмуване на едно село